

червена копринена нишка, свекървата извикала:

— Станке, ела свали бакъра отъ веригата, та ми долѣй малко вода въ ношвитѣ, че ми сж тѣстияни ржцетѣ!

— Лай, лай, кучко! — отвърнала Станка и не се мръднала отъ мѣстото си.

— Ами че хлѣбъ ти мѣся, ма Станке, бива ли тѣй? — рекла свекървата съ сълзи на очи.

— Лай, лай, кучко! — измънкала Станка и продължила да ниже гердана си.

— Ухъ, да проляятъ манистата ти, макаръ! — не стърпѣла се да прокъдне огорчената свекърва.

— Млѣкъ, старо! — извикала снахата и, безъ да иска, бутнала черпчето, въ което били насипани жълтичките и маргарита.

Черпчето подскочило и се обър-

нало, и тѣ се разпилѣли изъ двора. Когато Станка скочила да ги събира, отъ другия край на селото се зачули страшни писъци. „Турци, турци идатъ!“, извикали съседките и се скрили въ зимницитѣ. Станка хукнала и се притаила въ скривалището.

На нѣколко пжти поничала да излѣзе, но вънъ още се чували кръсцитѣ на развилѣлитѣ турци. Това продължило до вечерѣта и презъ цѣлата нощъ. При изгрѣвъ слънце тѣ си отишли. Чакъ тогава излѣзла Станка и останала смаяна: изъ двора нито поменъ отъ жълтичките и маргарита. На мѣстото, гдето се били прѣснали, подавали главички бѣло-златни цвѣтенца — маргаритки, които нѣкои, въ споменъ за злата снаха, наричатъ още лайкучки.

Б. Георгиевъ

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЪСНА

Янко нѣмаше никого на свѣта — бѣше кржгло сираче. Ходѣше отъ кжща въ кжща да работи за залъкъ хлѣбъ и подслонъ. Понѣкога се намираха добри хора, които го оставяха да живѣе по-дълго време въ кжщата имъ.

Бѣше ранна пролѣтъ. Птичките се бѣха върнали вече отъ топлия югъ и виеха гнѣздата си. Хората бѣха радостни — приближаваше Великденъ. Янко нѣмаше нито дрехи, нито обуца за този великъ праздникъ, който другитѣ деца очакваха съ такава радостъ. А отъ скоро време бѣше и боленъ. Отъ денъ на день слабѣше. Хубавитѣ му, сини очи гаснѣха като две звезди-призори.

Оставаше единъ день до великия праздникъ. Янко се бѣше свилъ въ сѣното на единъ тъменъ оборъ. Бѣше му много мжно, като гледаше какъ другитѣ деца, весели и засмѣни, се приготвяха да посрещнатъ свѣтлия Христовъ праздникъ, а той нѣмаше дори какво да яде и

кжде да се подслони. Измжчванъ отъ тѣзи мисли и отъ болестѣта, той не можа да заспи цѣла нощъ. Къмъ зори Янко се надигна на колѣне и започна тихо, шепнешкомъ да се моли:

„Боже, вземи ме при себе си. Азъ искамъ да дойда тамъ, горе на небето, при мама, при татко, тамъ, гдето нѣма мжки и лъжи. . . Защо ме остави, Господи, самъ самичъкъ на този свѣтъ, да ме ругаятъ и хулятъ хората, защото не знаятъ какво е да нѣмашъ хлѣбъ и подслонъ. . . Направи ме птичка, Господи, да дойда при Тебе, защото не мога да гледамъ какъ другитѣ деца съ радостъ чакатъ свѣтлия Христовъ праздникъ, а азъ. . .“

Въ тъмния оборъ долетѣ отъ близката църква тържественъ камбаненъ звънъ, който предвестяваше възкресението на Спасителя. Унесенъ въ камбаненитѣ звуци, Янко заспа и засънува чуденъ сънъ: яви

(Следва на стр. 7)